

de ville erindre, udtalte jeg mig ved 1ste Behandling angaaende dette Forhold, og jeg ønskede den Gang, at det skulde gaa paa hele Tilsynet, alt, hvad Staten beordrede i saa Henseende, skulde Staten betale, og af den Mening var ogsaa hele Udvalget. Men der kan jo gøres den meget vægtige Indvending der imod, at saa opnaar man egentlig ikke det, man tilsigter med Lovforslaget. Det, som Lovforslaget tilsigter, og som Udvalget ønsker, skulde naas, er, at man saa vidt muligt samler Slagtingen i mere eller mindre store Slagterier, men det, man vil forhindre, og som ogsaa jeg anser det for heldigt at forhindre er, at en Mand i en By, være sig nu paa Landet eller i Byen, slaar et Kreatur her og et andet hist, saaledes at man ikke ved, hvor Slagtingen foregaar; det vil være meget uheldigt og det i flere Henseender, dels for at føre en virkelig Kontrol dermed, og dels vistnok ogsaa, fordi det kan befrygtes, at det ikke bliver udført paa den Maade, det skulde. Men man maa virkelig indrømme, at det vil medføre, og til ingen Nytte, en meget betydelig Udgift for Statskassen, naar Regeringen skulde være pligtig til at sende Dyrlæger ud paa Landet, saa snart der skulde slagtes et Kreatur til Eksport, og det er af den Grund, vi have højet os for den Betragtning, at Statskassen kun skal betale, naar der bliver ansat et Tilsyn ved Slagterier, som foretage Slagtninger af Kreaturer til Eksport i noget større Omfang. Dernæst har man foreslaaet, at Løven kun skal gælde indtil den 1ste April 1897. Der kan jo ogsaa nok fremføres vægtige Grunde for, at Løven skulde være varigere, og det er ogsaa blevet fremført fra den højstærede Indenrigsminister, hvilket jeg imidlertid ikke nærmere skal omtale, men det er jo et uпрøvet Omraade, vi her bevæge os paa, saa jeg tror ikke, der er nogen Fare ved at indskrænke Lovforslagets Varighed til 1ste April 1897, thi hvis der er nogen Trang til en saadan Lov, vil den blive forlænget, og hvis der er nogen Anledning til at foretage Forandringer, kan man jo forandre Løven, og jeg anser det for heldigt, at den indskrænkes til at gælde indtil 1897. De Forslag, som ere stillede af et Mindretal i Udvalget og af et æret Medlem uden for Udvalget, skal jeg ikke udtale mig om nu, dem vil jeg komme til at udtale mig om siden, jeg skal oppebie at høre, hvad de ærede Forslagsstillere have at sige om disse Forslag. Søg skal saaledes anbefale at stemme for Udvalgets Flertals Forslag.

Men forinden jeg slutter, maa jeg gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til, hvad

der i Betænkningen er anført om Oprettelsen af en Assuranceforening. Det er et Sværge-maal, der har været meget drøftet i Udvalget, og jeg skal kortelig angive Grunden dertil. Den væsentligste Grund er, at man ønsker at værne den enkelte mod altfor store Tab derigennem, at han sender et Kreatur til Slagtning, og at det saa viser sig at være befængt med en af ham ukendt smitsom Sygdom, hvorfor Rødet kasseres og ikke kan afsendes. Det giver jo et søleligt Tab for den paagældende. Paa den anden Side har man villet virke til, at Landmændene saavidt muligt selv kunde sende deres Kreaturer til Slagtning og blive fri for Mellemhandlere. Thi saaledes som Forholdene have udviklet sig, er der to Omstændigheder, der affrække Landmændene fra selv at sende deres Kreaturer til Slagtning, hvorfor det nu mere og mindre gaar gennem Handelsmænds Hænder, hvad jeg er vis paa, ikke vil ske, naar dette Lovforslag vedtages. Den ene Grund er den, at efter alt, hvad der er kommet op og kommet frem i Bladene om, at der til Kommissionærer afsendes sygt Rødt, som ikke egner sig til Mennekesføde, ville de ikke udsætte sig for dette, da de ikke ville stade vor Udførsel til England. Men naar der etableres et Tilsyn, bliver det detses Sag at afgøre, om Rødet er sygt, og saa ere de uden for dette Forhold. Den anden Grund er det Tab, der opstaar ved at sende et Kreatur til Slagtning, som man tror er sundt, men som efter Slagtingen viser sig at være sygt, hvorefter Rødet kasseres. Dette kan forebygges, naar de sælge Kreaturet med det for Dje, at mulig kan det blive kasseret. Thi det udsætter den enkelte sig nødig for. Man havde saa tænkt paa, om der ikke kunde oprettes en Statsassuranceforening, og Udvalget var ikke saa bange for at gaa til i Løven, at bestemme en tvungen Assurance. Hvor stor Præmien skulde være, kunde vi forhandle med Ministeren om. Men der er jo kommet vægtige Indvendinger derimod fra den ærede Ministers Side, idet Sagen frembyder flere Vanskeligheder. For det første skal Kreaturet saa synes for Slagtingen, for at man kan erfare, om det kan anses for egnet til Mennekesføde; dernæst skal der foretages Syn og Taksation med mere efter Slagtingen, og saa skal der oprettes et Kontor med Embedsmænd m. v. til Bestribelse heraf. Udvalget har været enigt med den ærede Minister i, at det ikke vil være heldigt at gaa dertil. Men Udvalget har gennem sin Betænkning, og det samme sker gennem min Udtalelse her, villet opmuntre Landmændene til at tage Sagen i deres egen Haand og søge at saa den ordnet.